

1

ฉันเจอกับเขาที่งานศพ...

"ซ็อนล้อม ไม่ต้องอาบน้ำแต่งตัวแล้ว ไปทั้งชุดนักเรียนอย่างนี้แหละ!!"

เจ้าของใบหน้าขาวกลมหันมาตามเสียงกระแทกกระทั้นของแม่นัยน์ตาสีน้ำตาลส่องแววสำนึกผิด

เด็กสาวอยู่ในชุดนักเรียน ม.ปลาย ดูละเทะไม่เป็นท่า ผมเส้นเล็กหยักศกอ่อนๆ สีเดียวกับดวงตาถูกแบ่งมัดรวบเป็นแคะต่ำๆ ยุ่งเหยิง หากแต่ผมหน้าม้าที่ตัดบัดไปด้านข้างรับกับใบหน้ากลมกำลังดี

ก็มันไม่มีเวลาแล้วนี่...ซ็อนล้อมคิดในใจ

"เราสวดกันตอนห้าโมงครึ่ง นี่มันสี่โมงจะห้าโมงแล้วนะ เรายังไปไม่ถึงวัดเลย เหลวไหลใหญ่แล้วยัยซ็อนบ้า"

น้องชายวัยสิบห้าที่ชอบทำตัวเหมือนเป็นพี่กล่าวต่อว่าเธอพร้อมกับยิ้มเจ้าเล่ห์ ซ็อนล้อมอดรู้สึกไม่ได้ว่าเจ้าน้องชายตัวแสบมันหน้าตาดีจริง แม้ตาของหมอนี่จะขุ่นเดียวแต่ก็ดูเข้มมีเสน่ห์ แถมหน้ายังเรียวเล็กกว่าเธอเสียอีก

"ไอ้ตะเกียบ แกหุบปากไปเลย ฉันติดธุระนิดหน่อยเลยมาสายยะ"

พอคิดไปถึงฐานะนิดหน่อยที่ว่า ซ้อนล้อก็เกิดอาการขนลุกขึ้นมาทันที

"ไม่ต้องเถียงกัน ขึ้นรถได้แล้ว ดินะที่พ่อไปก่อน ไม่งั้นขายหน้ากันทั้งตระกูลแน่"

คนเป็นแม่หยิบกุญแจรถเดินนำออกไปจากบ้าน ปล่อยให้สองพี่น้องเขินเขียวใส่กัน

"เราจะไปงานศพใครนะแม่" ลูกสาวคนโตเอ่ยถามขึ้นเมื่อมานั่งอยู่บนรถเสร็จสรรพ

...ไม่ยากไปงานศพเลย T_T...

"งานลูกกุณฑลเพื่อนเก่าพ่อเราไง ที่เคยเจอตองงานเลี้ยงรุ่นพ่อนะ"

"แล้วเขาเป็นอะไรตายล่ะแม่" ลูกชายคนเล็กถามขึ้นบ้าง

"ลูกกุณฑลแกเป็นโรคหัวใจนะ แล้ววันนั้นดันไปกดน้ำร้อนเตรียมจะชงกาแฟ แต่ดัน!! ทำกระดิกน้ำล้ม น้ำร้อนเลยหกรดขาเอาเต็มๆ ลูกแกเลยหัวใจวายเฉียบพลันเพราะความตกใจ"

เหตุผลการตายดูธรรมดาซะจนน่ากลัว ตั้งแต่นั้นคนอยากรู้ทั้งสองก็นั่งเงียบมาตลอดทาง

บรรยากาศในงานศพชวนสลดหดหู่ใจอย่างน่าประหลาด เสียงร้องสะอื้นให้ดังระงมไปทั่วทั้งงาน ญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงต่างนั่งนิ่ง ก้มหน้ามีไม่มากนักที่จะสามารถยิ้มให้กันได้

ซ้อนล้อเดินเข้าไปในงานพร้อมกับแม่และน้องชาย เธอจูดรูปไหว้เจ้าของงานแล้วตั้งใจว่าจะผละออกมา แต่แล้ว...ขณะที่มือขวาๆ ของซ้อนล้อกำลังเอื้อมไปหยิบรูปขึ้นมาหนึ่งดอก สายตาของเธอก็สะดุดเข้ากับลุงแก่ๆ ซึ่งนั่งอยู่ข้างโลงศพ

เธอคงจะคิดว่าเขาคือสัปเหร่อของวัด หากว่าหน้าตาของเขาไม่เหมือนกับคนที่อยู่ในรูปกลางพวงหรีดนั่น!!!

"^-^;"

ซ้อนล้อยิ้มให้วิญญาณลูกกุณฑลที่นั่งจิบกาแฟอย่างสบายอารมณ์

อยู่ข้างโลงศพตัวเอง คุณลุงใส่ชุดขาวทั้งตัวแต่ที่กางเกงมีคราบน้ำเลอะอยู่
เจ้าของงานยิ้มตอบเธอ

...เพราะอย่างนี้ไงล่ะ ถึงไม่อยากมางานศพ มาที่ไรเจอเจ้าของงาน
ทุกทีเลย TAT...

ซ็อนล้อมร้องเสียงดังในใจแต่ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า เธอทำตัว
เหมือนปกติและเตรียมจะเดินไปนั่งกับแม่

"ซ็อน มานั่งลง อย่าไปเดินเล่น นี่มันงานศพนะ"

แม่ของเธอทักท้วงเมื่อเห็นลูกสาวทำท่าจะเดินออกไปข้างนอก

"คะ --"

เธอทำตามอย่างว่าง่าย แต่...แก้อีซังแม่เธอ...มีคนนั่งแล้วนะสิ

"แม่คะ คือ..."

"มานั่งเร็ว"

แม่ไม่พูดเปล่า ยังเอามือตบลงไปบนเก้าอี้ด้านข้างแปะๆ ให้เธอ
เข้าไปนั่ง ร่างซึ่งนั่งอยู่หันไปมองคนตบเก้าอี้ด้วยความขัดเคืองใจ เพราะ
มือของแม่ตบขึ้นลงผ่านร่างนั้นเสมือนตบผ่านอากาศ...

เธอไม่ควรจะบอกแม่ว่ามีคนนั่ง แต่ควรบอกว่า ...มีที่นั่งอยู่
ต่างหาก!!

"หนูไปนั่งข้างหลังแล้วกันคะ ให้พ่อมานั่งเถอะ...เอ่อ...ไม่ต้องให้
ใครนั่งเลยดีกว่า ^^;;"

ว่าแล้วซ็อนล้อมก็สาวเท้าพรวดๆ ไปยังที่นั่งด้านหลัง...

ซ็อนล้อมเป็นเด็กสาวที่เกิดมาพร้อมกับความสามารถพิเศษแบบที่
ไม่สามารถให้เป็นใครตัวสอบเข้าโรงเรียนไหนได้ เธอเห็นวิญญาณมา
ตั้งแต่แรกเกิด และเห็นมาตลอดสิบแปดปี ตั้งแต่อนุบาลยัน ม.6 จนถึง
เดี๋ยวนี้ก็ยังเห็นไม่เลิก...

และไม่ใช่ว่าเห็นวิญญาณเท่านั้น เธอยังต้องรับหน้าที่เป็น 'ยมทูต'
ในร่างมนุษย์อีก 'ไอตัวเธอเองก็ไม่ได้พิศวงสออยากจะเป็นซักเท่าไหน'
หรือก เพียงแต่โชคชะตาดันเล่นตลกให้เธอไปทัก 'ไอ้นั้น' เข้า...

"หลบไปหน่อยดิ นายจะมาขวางทางฉันทำไม"

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของซ็อนส์อมในวัยสิบห้าปีฉายแววขุ่นเคือง
เมื่อเห็นผู้ชายแต่งตัวประหลาดคนหนึ่งยืนขวางทางเดินของเธอ

ผิวสีแทน ผมหสีทองเด่นสะดุดตา เสื้อผ้าที่สวมใส่เป็นสีเหลืองอ้อย
ทั้งชุด มีเพียงสายคาดเอวอันใหญ่เท่านั้นที่เป็นสีดำ เสื้อแขนยาวสีเหลือง
ของเขาขาดร้วย กางเกงสั้นข้างยาวข้างสีเดียวกับเสื้อคู่สกปรก รองเท้าสี
น้ำตาลเข้มมีรูระบายอากาศที่หัวแม่โป้ง หมวกเบเรต์สีดำวางเอียงบน
ผมหสีทอง...เขาหันมามองเธออย่างงุนงง

"มองทำไม หลบไปสิ คนกำลังรีบ!!"

เสียงตะโกนทำให้คนรอบข้างต่างหันมาให้ความสนใจกับเธอ

"เธอ...เห็นฉันหรือ"

นั่นเป็นคำถามบ้าๆ บอๆ ในสายตาเธอ

"เออ เห็นสิ!!!" เสียงตะโกนยังคงไม่ลดความดัง

"งั้นก็ดี ㄸ-ㄸ"

ซ็อนส์อมไม่เคยคาดคิดเลยว่ารอยยิ้มยั่วยวนมีเสน่ห์นั้นจะส่งมอบ
หน้าที่แสนหนักอึ้งให้กับเธอ...

ยมทูตในร่างมนุษย์มีหน้าที่ชี้ทางให้กับวิญญาณซึ่งเพิ่งตายใหม่ๆ
สดๆ และหมาดๆ หรือทำตามคำขอร้องของเหล่าวิญญาณเร่ร่อนที่ยังไม่
ไปผูกไปเกิดเท่าที่จะสามารถทำได้

และเหตุผลที่เธอมาสายในวันนี้ก็เพราะเธอต้องนำวิญญาณของ
สิงห์นักบิดที่โดนรถบรรทุกทับแบนแต่แต่คาถาหนีไปส่งที่ 'ปล่องกระท่อม
วิญญาณ' ซึ่งจะเปลี่ยนสถานที่ผูกทุกๆ สิบนาที สภาพวิญญาณ...ไม่
ต้องพูดเลยว่าและขนาดไหน

...ไปนั่งที่ไหนดีอะ มองไปทางไหนก็มีแต่วิญญาณ T_T...

ระหว่างที่ตัดสินใจอยู่นั้น ซ็อนส์อมก็เหลือบไปเห็นชอกหลิบหนึ่ง
ของศาลาที่ไม่มีคนนั่งและไม่มีวิญญาณจับจอง ไม่ต้องคิดอะไรมาก
ซ็อนส์อมสาวเท้าเข้าไปยังที่หมายทันทีที่ก่อนจะมีใครมาแย่งชิงไปเสียก่อน

"เฮ้อ..."

เสียงถอนหายใจยาวยืดบอกอาการโล่งใจที่บริเวณนี้ไม่มีวิญญาณ
มาให้ปวดหัว

"มาทำอะไรคนเดียววะหนูซ้อน"

เสียงของเจ้าของงานเอ่ยทัก ซ้อนล่อมสะดุ้ง หันไปยิ้มแห้งๆ และ
ตอบ

"ก็พวกเดียวกับลุงเยอะนี่คะ หนูเลยไม่รู้ว่าจะไปนั่งลงตรงไหนดี"
เด็กสาวตอบออกไปโดยไม่มีท่าทีกลัวแต่อย่างใด ก็เห็นมาตั้ง
สิบแปดปีแล้ว ถ้ากลัวก็แปลกละ

"ฮะๆๆ ไม่มีอะไรเลวร้ายหรอก อย่างวิญญาณที่นั่งข้างๆ แม่เธอ
นั้นก็ก๊ิกเก่าลุงเอง เธอเสียไปก่อนลุงไม่กี่เดือนเลยมางานศพลุงนะ"

"คะ ^^"

"งั้นลุงขอตัวไปต้อนรับบรรพบุรุษลุงก่อนนะ รู้สึกจะมากันแล้ว
ตอนตายใหม่ๆ ส่งเทียบเชิญแทบไม่ทันนะ กว่าจะเรียกตัวมาครบทั้งปู่
เอย ปู่ของปู่เอย แล้วก็ปู่ของย่าทวดอีก"

ทูตแล้วคุณลุงกฤษณ์ก็ลอมละลิวผ่านหน้าเธอไป ซ้อนล่อมทอดสายตา
มองจนลุงกฤษณ์หายวับออกไปนอกประตูศาลา

...ยังดีที่ลุงเห็นการตายเป็นเรื่องธรรมดา บางวิญญาณเจอที่งาน
พอรู้ว่าฉันเห็นก็แทบจะวิ่งมาอุดกระซอกปากดิ้ง น่ากลัว TAT...

ซ้อนล่อมมอยิ้มคนเดียวกับความคิดนั้น แต่เมื่อหันกลับไปทางเดิม
ที่นั่งข้างๆ ตัวเองก็กลับไม่ว่างเสียแล้ว!!!

"O_o นะ...นาย"

ซ้อนล่อมชี้นิ้วไปทางเด็กหนุ่มที่เพิ่งโผล่มาเมื่อครู่
ผิวสีขาวซีด ผมสีดำสนิท ดวงตาสีน้ำตาลเข้มดูหม่นหมอง เลื้อยที่
สวมใส่เป็นสุทสุภาพอย่างดี...

"เธอเห็นฉันหรือ O_o"

อีกคนที่ถูกทักดูจะตกใจกว่า

...วิญญาณหรือหรือ T_T นี่กว่าคน แหม หล่อจะตาย เสียตาย

ไม่น่าตายเร็วเลยหนุ่มน้อย T.T...

ซ็อนล้อมอดคิดเสียตายไม่ได้เมื่อคนนั่งข้างๆ ดันตรงสเป็คเธอเข้าพอดีได้ะ แต่...ดันมาตายซะนี่ TAT

"เห็นสิ...เห็นมาตั้งแต่เกิดแล้ว"

คนตอบไม่ได้มองหน้าคนถามว่าคิ้วขมวดมากแค่ไหน

"นายชื่ออะไร"

ไหนๆ ไม่ได้แถมแล้วเพราะเป็นผี ก็ขอทำความรู้จักวิญญาณหล่อน่ากินแบบนี้หน่อยแล้วกัน

"คลีน..."

เสียงตอบแผ่วเบาราวกับไม่มีตัวตน

"คลีนหรือ...ชื่อเพราะดีนะ...นายตายยังไงล่ะ"

"ตะ...ตาย? = ="

"อืม ตายนะ...ตายยังไง วิญญาณนายยังคงสภาพดีนี่ หรือว่ากินยาตาย?"

คนถามเบือนสายตาไปมองเจ้าของงานซึ่งกำลังคุยกับบรรพบุรุษอยู่ด้านนอก

"วิญญาณ...อ้อ!! เปล่า ฉันกรีดข้อมือตายนะ"

ซ็อนล้อมหันขวับมาดิ่งตาใส่

"จริงดิ? ทำไมละ มันไม่เจ็บหรือ เคยเห็นแต่ในหนังเค้าทำกัน"

"ก็เจ็บ...เรออกหักนะ"

"ออกหัก!! หน้าตาดีอย่างนายยังออกหักอีก แล้วฉันจะเหลืออะไรล่ะเนี่ย --"

"เรอาจไม่โดนใจเขามั้ง"

"ไม่หรือก ถ้านายเป็นคนนะ ฉันคงจีบนายแน่ๆ เสียตายที่นายตายไปแล้ว"

คนพูดกล่าวได้ไม่กระดากปากเลย ก็จะมาองมาอายอะไรกับผีเล่า

"ตายมากี่ปีแล้วล่ะ" คนอยากรู้ยังซักต่อ

"ไม่กี่เดือนเอง"

"พ่อแม่นายล่ะ"

"พวกเขาทำอะไร"

"น่าสงสารเนอะ"

"อือ..."

แล้วทั้งสองเสียงก็เงียบไป ซ้อนล่อมแอบเหลือบตาคุณข้างๆ หล่อจริงๆ ชะด้วย คิ้วไม่เข้มมากไม่เรียวมากกำลังดี ผมสีดำสนิทหยักศกอ่อนๆ จัดตกแต่งเข้าทรง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มดูดีดูสวยตาแววตาเศร้าๆ ก็ดูน่าหลงใหล ปากสื่ออ่อนได้รูป และแม้ผิวจะขาวซีดแต่ก็มีรัศมีอะไรบางอย่างเปล่งประกายออกมา

"อ้าว หนูซ้อน เขาจะสวดกันแล้วนะ ไปนั่งที่ได้แล้ว"

เจ้าของงานวกกลับมายิ้มให้กับแขกผู้มาเยือนงานศพของตนอย่างจริงใจ

"คะคุณลุง นี่ญาติฝ่ายไหนของคุณลุงคะ"

เธอพูดกับเจ้าของงานและชี้ไปทางเด็กหนุ่มที่นั่งข้างๆ

"เอ...นี่มันลูกชายไอ้กิม เพื่อนของลุงนะ พ่อของหนูก็รู้จัก"

เธอจำได้ว่าเพื่อนพ่อคนนี้มีลูกชายหนึ่งคน จึงพยักหน้าและหันไปยิ้มกับคลื่นที่นั่งมองเธอด้วยสายตาที่งงประหลาดใจถึงขบขัน

"แต่หนูคุยกับลุงต่อหน้าเขาจะดีเหรอ"

เสียงของเจ้าของงานชัดเจนด้วยสีหน้าลึกลับ

"ทำไมล่ะคะ"

"ก็...เขามองไม่เห็นลุงนะ"

"หืม!!! O_O"

"นาย...เป็นคนเหรอ!!"

เสียงซ้อนล่อมดังแหลมสูง มือไม้สั่นด้วยความตกใจ คนถูกถามยิ้มนิดๆ ก่อนจะพยักหน้าแล้วตอบ

"ก็ใช่ล่ะสิครับ ^-^"

"ละแล้ว...ที่ฉันตะ...ถามนายไป..."

"อ้าว ก็เธอถามมา ฉันก็ตอบไปนะสิ =_="

ลูกซุบ

"แล้วที่นายถามฉันว่าเห็นนายรีเปล่าละ!!"
เสียงของซ็อนล้อมยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ... หมอนี่เป็นคน!! ช่างๆ นี่คือคน
ไม่ใช่ผี!!!

"หมายความว่า...เออ...ช่างเถอะ เธอเป็นว่าผมเป็นคน"

นัยน์ตาของซ็อนล้อมแสดงความตื่นตระหนกจนคนด้านข้างเกือบ
ลงไปข้างล่างกับพื้น ปากสีชมพูอ่อนสั่นระริกด้วยความตกใจ

"ตะ แต่...นายเหมือนผีนี่ TAT"

"ผมเป็นคน..."

ทันใดนั้นเขาก็กระชากข้อมือเล็กขาวของซ็อนล้อมเข้ามาที่ตัว
และยังไม่ทันที่ซ็อนล้อมจะออกปากโวยก็กลับรับรู้ถึงความอบอุ่นจากมือ
ของเขาที่สัมผัสข้อมือเธอ พอเธอเงยหน้าขึ้นเพื่อเตรียมจะออกปากต่อว่า...

"นะครับ ^^"

ลูกอมสีเหลืองสดก็ถูกบ้อนด้วยมือของเขาเข้าไปอยู่ในปากเธอ
ไบหน้าห่างเพียงแคคืบ ดวงตาทั้งสองคู่จ้องกันไปมา คนหนึ่งตกใจ อีกคน
หนึ่งขบขัน รสชาติที่ได้รับจากปลายลิ้นคือรสหวานกลมกล่อมของลูกอม

แล้วเขาก็ผละจากตัวเธอพร้อมกับยิ้มอย่างมีความหมาย...

"รับรู้ถึงการมีตัวตนของผมด้วยรสชาติหวานๆ ในปากคุณ ^-^"

2

ยมทูต วิญญาณ และความตาย

...ปวดยี่ T_T...

หนึ่งมโนภาพที่แล่นเข้ามาในหัวซ็อนล้อมขณะนี้ไม่มีเพียงภาพห้อง
ส้วมอันแสนคุ้นเคยที่บ้านเท่านั้น

รถที่ติดยาวยืดยั้งไม่มีท่าทีว่าจะขยับเขยื้อนแต่อย่างใด ของข้างใน
มันกำลังจะเคลื่อนออกมาแล้ว!! แอร์เย็นฉ่ำที่เธอเคยชอบนั่งเอาหน้าอังก
ตอนขึ้นรถหลังเลิกเรียน กลับเป็นเหตุให้เธอทรมาณสุดฤทธิ์เมื่ออากาศใน
รถต้องกับผิวหนัง ขนอ่อนๆ ทั้งทั้งแขนและขาของซ็อนล้อมลุกเกรียวด้วย